

Det var en forbandet tid, indsendt af Inge Jørgensen, 87 år

Jeg var en pige på 13 år, dengang vi blev besat af Tyskerne. Jeg husker det så tydeligt.

Vi var min mor og far og lillesøster og storebror og mig.

Min far var politibetjent/assistent, så der var mange flere ting vi børn ikke måtte. Bla. gå ud om aftenen. Hvis vi gik ud, skulle vi sige, hvorhen og med hvem, vi skulle være sammen med. Min bror var 7 år ældre end mig, så mange gange, måtte han hente mig, der hvor jeg var gået hen.

Jeg sad henne i skolen, da min klasselærer kom og sagde, jeg skulle tage hjem til min mor. Han vidste at min far var ved politiet.

Pludselig en eftermiddag, da jeg var gået til en veninde, kom min bror og sagde jeg skulle skynde mig hjem, og da vi kom hjem, fik jeg at vide, at min far ikke ville komme hjem før om mange dage. Det viste sig, at min bror havde fulgt ham ud af byen og til et hemmeligt sted langt ude på landet, hvor han skulle være, for Tyskerne var pludselig kommet til byen, og ledte efter dem, der arbejdede i politiet, og der var også "Politistikkere".

Min mor og bror vidste selvfølgelig hvor han var, men jeg måtte ikke få det at vide, og det var forfærdeligt, da deres ansigter var meget præget af ængstelse, og at der kunne ske forfærdelige hændelser.

Han var på DET HEMMLIGE STED 4 uger, og der måtte vi holde jul.

(Jeg glemmer det aldrig, jeg kan endnu se deres ængstelse i ansigtet)

Da jeg var 19 år, og stod i en guldsmedforretning, kom der et par tyskere ind i forretningen, og spurgte hvor mændene var, men jeg forstod ikke, hvad de sagde, og pludselig kom min chef ud fra baglokalet, og forsvarede mig og sagde, at der kun var mig og ham i forretningen. (Svendsen 1.mand og en lærling var flygtet hjem.)

DET VAR EN FORBANDET TID.

Fortalt af Inge Jørgensen